

Tilkomnir og

EGNARI - Her í skúrinum hava vit ein fínan felagsskap. Vit koma úr so ymiskum bygdum sum Selatrað, Skálafirði og Skála og heilt norðan úr Gjógv. Men vit hava tað fínt saman, sigur fyrrverandi skiparin, Rudolf Johannesen av Selatrað. Hóast hann er farin væl uppum tey 81, eignir hann hjá Falkinum hvønn dag, tá nakað er at egna. - Tað er ein serliga góður andi her í skúrinum

Tekstur: Snorri Brend

Myndir: Jens Kristian Vang

Skála: Prátið gongur lystiliga í skúrinum, sum stendur her við bátahylin á Skála.

Við borðið standa seks egnaðir mans í góðum aldri, hvør idnari enn annar í egningini. Men hóast stóra virkseimið, er ikki tøgn í skúrinum.

Nógv ymisk mál verða tikin fram eina slíka løtu, serliga evni ið hava við sjógvin at gera ella um tað sum gongur fyrri seg í lögtinginum.

- Ofta verður eisini tosað um seyð. Hjá teimum sum eiga seyð er nógv at tosa um, men vit, sum einki eiga, vit lurta bara við áhuga.

- Ja, eg vil næstan siga tað so, at tað sum man ikki fær at vita her, tað fær man neyvan at vita í Sosialinum heldur, sigur Rudolf við einum brosi.

Árla

Henda morgunin var Rudolf

farin árla frá heimi sínum á Selatrað. Eins og hann plagar, dámar honum best at fara undir tann fyrsta stampin tíðliga.

Hóast Rudolf er her umleið klokkan 7, so er hann kortini ikki fyrsti maðurin í skúrinum. Aðrir hava longu verið her í eina tíð, tá hann morgunfrískur og egningarhugaður trínur inn um gátt.

- Jú, hetta dámar mær sera væl, skal eg siga tær. Einastandandi væl. Hetta er fínt hjá einum gomlum manni sum mær at takast við, sigur Rudolf, sum er í ferð við at gera seg lidnan við enn ein stamp.

Hann er einsamallur í húsi, og sær tí fram

til at koma út fyrri dyr í tann serliga felagsskapin sum er millum hesar væl-til-árs-komnu-egnararnar-á-Skála.

- Tá vit hava arbeitt eina løtu, er tað ein sum ger kaffi

til okkum. Og tað smakkar sera væl afturvið wienarbreyði og øðrum sum teir kunnu borðreiða við.

- Nei, her manglar einki.

Til middags

Skúrurin stendur við bátahylin á Skála, og við borðini er einans pláss fyrri einum avmarkaðum tali av egnum.

Teir flestu møta tíðliga, og tað ger Rudolf eisini. Men hann plagar sjáldan at steðga longri enn fram ímóti middegi, einar fimm tímar ella so.

- Eg eri beint nú í ferð við stamp nummar 2 í dag. Og so taki eg ein aftrat, og tá man vera tíð at sleppa sær til húsa aftur, sigur hann brosand.

Eingin føst skipan er, nær teir møta, hvussu leingi teir skulu vera her, ella nær teir fara til húsa aftur. Teir hava bara funnið sína egnu rútmu.

- Vit eru seks mans sum egna ísenn, og tá onkur fer til hús á døgurða, kemur ein annar beinanvegin í hansara stað.

- Hetta er

ikk nakað fast, men soleiðis koyrir tað bara.

Gott agn

Rudolf er gamal skipari, og hevur verið øll síni góðu ár á sjónum. Men hann hevur eisini egnt fyrri seg.

Hann egndi í eina tíð hjá Norðsøka, sum hevur heimstað á Eiði, og sum nøkur av systkinabørnum hansara áttu.

- So góvust teir við línuni og lögdu um til snellu ístaðin. Og nú havi eg so egnt her á Skála hjá Falkinum, greiðir Rudolf frá.

Útróðrarmonnum flest dámar best gággu sum agn. Men her á Skála brúka teir í lýtuni bæði høggslokk og gággu, av teirri einfaldu orsök at tað er so ringt at fáa fatur á gágguni.

- Tí egna við annanhvønn húk við høggslokki og annanhvønn húk við gággu.

- Eg haldi ikki at fiskiskapurin verður so nógv verri av hesum. Í gjár høvdu teir 6000 pund, og eru longu farnir avstað aftur í morgun.

snorri@sosialurin.fo

EGNAÐIR

Tað eru royndir egnaðar sum hittast hvønn einasta dag í egningarskúrinum hjá Falkinum á Skála. - Her dámar mær sera væl at koma, sigur Rudolf Johannesen av Selatrað